

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel havonta
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispeszt, Thököly-út 18.

Jézus tanui.

„Veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem tanuim... a földnek végső határáig.“ Csel. 1, 8.

A Jézus tanuiban három kelléknek kell meglenni: 1. Legyen szem- és fültanu, vagyis ne hallomásból, hanem közvetlen tapasztalatból beszéljen; a másodkézből kapott tanuvallomás megbízhatatlan és gyenge. 2. Ami mondanivalója van, azt mondja el érthetően, egyszerűen; a virágos beszéd nem hatol mélyre, nem ragad meg, nem győz meg. 3. A tanu élete álljon tanuvallomása mögött; életével igazolja azt, amit beszél; ha élete rácáfol a szavaira, többet ront, mint amennyit épít.

Ne arról beszéljünk, hogy másoknak mit kell cselekedniök, hanem — ha hű tanubizonyosságok akarunk lenni — mutassunk hűséget az iránt, akit Urunknak vallunk és másoknak ajánlunk mint megtartót és megváltót. A lelkekben akkor támad vágy Krisztus után, ha a tanuk olyan életet élnek, amely az emberek szemében követésre méltónak mutatkozik.

A Jézus tanui ott hibázzák el többnyire a dolgukat, hogy szeretnek és tudnak beszélni sok mindről, magáról Krisztusról is, de nem mernek beszélni önmagukról, hogy ők mit tapasztaltak meg a hit erejéből, hogy önekik kicsoda a Krisztus, hogy nekik miben volt segítségükre a keresztyén vallás.

Rosszul teszi a tanu, ha az emberekől azt várja, hogy tárják fel szívüket fenéig, de ő maga elzárkózik a közlékenységtől, önmagáról nem szól. Ez azt a látszatot kelti, mintha a tanu ki akarná használni az emberek bizalmát és közlékenységét arra, hogy felettük lelki uralmat gyakoroljon. A tanu legyen eléggé alázatos ahhoz, hogy őszintén beszéljen önmagáról, s amikor azt mondja, például, hogy minden ember bűnös, ne igyekezzék azt a látszatot keltetni, mintha ő maga kivétel lenne az általános szabály alól. Vagy ha úgy érzi, hogy kivétel, akkor ezt is mondja meg bátran és nyíltan. Ne játsszék bujdosdit.

Felebaráti szeretet nélkül nem lehet jó tanu senki. Enélkül keresheti valaki a saját dicsőségét, de nem munkálhatja embertársai javát. A szeretetlen tanu önmagához akarja kötni a lelkeket s akadályozza őket abban, hogy Krisztushoz jussanak. Szeretet nélkül a tanu sohasem látja meg, hogy Isten Lelke mivé tudja nevelni, mire tudja képesíteni és felhasználni azt, akinek ő a Krisztusról bizonyosságot tesz; a tanu ilyen esetben önmagát mindig többnek tartja, mint hallgatóját. Krisztus a galileai halászokban meglátta a leendő apostolokat.

Akit a Krisztushoz akar a tanu elvezetni, azt fel kell arról is világo-

sítani, hogy a Krisztus olyan életet ad neki, amely nagy felelősséggel jár és hogy a Krisztus nagy igényekkel lép fel. Megtévesztése az embereknek, hogy a Jézus tanui a keresztyén életet könnyűnek hirdetik s csak akkor mernek azután

követelményekkel fellépni, amikor az illető már átadta magát Krisztusnak. A Krisztusnál jelentkező legyen eleve tisztában azzal, hogy mi vár rá. Legyen tisztában azzal is, hogy felelőssége, munkaköre kiterjed a földnek végső határáig.

Gondolatok, a Cselekedetek könyvének olvasása közben.

Irta: Kunos Jenő, Kína.

Ahogy megnehezítették és megkeسيرítették az apostol munkáját az áskálódó zsidók, úgy váratlan és kellemes meglepetésekkel gazdagították azok, akik szolgáltak neki és munkatársainak. Voltak ezek között hívő zsidók és istenfélő görögök egyaránt. Lydia házába hívja vendégnek, a másik szállásadója, Jáson, az apostolok befogadása miatt a város előljárói elé kerül. Akvila és Priscilla házában munkához is jut. S különböző városokban a hajlékot felkínálók között ott van Justus, az evangelista Filep és Mnáson, akinek jeruzsálemi házában előrelátó atyafiak készítenek neki szállást. S a filippii megbotortatás és bebörtönözés után milyen jól eshetett neki az, hogy a börtönőr megmosta sebeit és asztalához ültette. (Közbevetőleg nem tudom elhallgatni, hogy meg ne jegyezzem mindjárt a börtönőr csodálatos megjutalmaztatását. A kínai fordítás a keresztség szentségére ilyen kifejezést használ: a megmosatás szertartása. Azt olvassuk tehát a 16. r. 33-ik versében kínaiul, hogy a börtönőr megmosá Pált az útésektől és ő valamint az egész családja a „megmosatás szentségében”, vagyis a keresztségben részesültek. Az első megmosás fájdalmakat enyhített, a másik kegyelemből bűnöket törölt!) Minden terített asztalnál és kényelmes szállásnál lényegesebb volt azonban az apostól számára, hogy azokban a hajlékokban keresztyének laktak, akik magukkal vonzották egész háznépüket. (Lydia, Kriszpus és a börtönőr házanépet külön is kiemeli az ige.) Az otthon-talan és sokszor tovább-tanácsolt „miszionárius” kétségen kívül megtanulta értékelni az otthon. — Bizonyára csak sajnálni lehet, hogy a kínaiaknál ritka-

ság számba megy az, hogy valaki külföldit megmerjenek hívni az otthonukba szállásra. Én még legalább is nem hallottam róla. Sőt vendégséget is legtöbbször csak maszatos, legyekkel telt vendéglőben tudják megrendezni. S mindez azért van így, mert a nép legnagyobb részének a szószoros értelmében csak valamiféle szállása van, ahova éjszakára másokkal együtt behuzódik, a nappal meg hivatáshelyén, avagy az utcai „mozgókonyhás” kimérésekben tölti, ahol bekapja rizs- és „zöldség”-adagját és azután elbeszélgetve iszogatja sárga teáját. Ezt az igénytelenséget és „életszínvonal” különbséget csak az tudja elhinni, aki azt látja. — Krisztus pedig „atyafiakon” keresztül be akar menni ezekbe a hajlékokba is, amelyek leginkább hasonlók a bethlehemi istállóhoz, ahol a mi Drága Szabadítónk született. Most már tudom Uram, hogy azokért születél olyan igénytelen helyen, akiknek nincsen semmi néven nevezendő életszínvonaluk sem! S a Te mai küldötteid, miszionáriusaid pedig folyton azt fájlalják, hogy ebben a nagy országban nincsen egy talpalattnyi hely sem, ahol legalább tiszta, szagmentes levegő lenne! Úgy érzem, hogy ezért kell a legtöbbet imádkoznunk, hogy otthonokba legyünk hivatalosak, hogy a kínai atyafiak megtanulják azt, hogy a tanítványok nem akarnak nagyobb igényűek lenni Uruk-nál, aki szegényrá lett, hogy sokakat gazdagítson. Egész családokat is!

* * *

Kellett azonban Pál apostolnak töretlen ugaron is munkálkodnia. Sok istenhívő, bálványokat szolgáló pogányok között. Csoda-e, hogy Listrában egy

sánta meggyógyítása miatt égből poty-tyant isteneknek nézték őket. Egy kigyó bántódás nélküli lerázása következtében Málta szigetén is isteneknek vélik a barbárok az apostolt. Annak az új kinyilatkoztatásnak, amelyet Pál visz szerteszét a pogányok közé, sokkal nehezebb kapcsoló pontokat találni a mult vallásával. Ezért folyamodik Pál apostol ismételtén az egyetemes kinyilatkoztatás tényéhez ha már az Izraelnek adott különös kinyilatkoztatás tényét nélkülözni kénytelen. A hiábavaló dolgok cselekvése helyett térjete vissza ahhoz az Istenhez, aki teremtetted az eget és a földet. Az elmúlt időkben ez a teremtő Isten volt az, aki hagyta a pogányokat a maguk útján haladni, vallja az apostol (Csel. 14, 16.). A mi mostani időkben meg a mi elérőtlenedett keresztyénségünk „hagyta a kínaiakat a maga útján haladni“ a leg-tovább, hiszen éppen közöttük indult meg olyan későn az Ige útja, a régi tao-izmus helyett (a tao szó utat jelent!). Pál apostol kora óta 1800 évvel tovább áldoztak ezek az emberek a „Jóltevőnk“ (Csel. 16, 17.) helyett a mennynek és a földnek. Igaz ugyan, hogy a mennynek és a földnek bemutatandó áldozat mindenkor a kínai császár kiváltsága volt, mégis az egész nép a mennytől és az anyaföldtől remélte a termő időket, az eledelnek a bőségét és a szívnek örömét. A teremtéshit elanyagiasodásának kínai viszonylatban legdőbentőbb bizonyítéka, hogy lépten-nyomon, szakadatlanul hallható az evést megjelölő két szó, (amelyeknek egyike a rizs szó, amely általánosan jelenti manapság az ételt), valamint a vágyva-vágyott „öröm“ elnyerése, amely nem kis mértékben függ a „csien“-től, vagyis a pénztől.

A pogányságnak még egy másik fajtájával is volt dolga Pál apostolnak. Ismeretsek előttünk athéni beszéde és bizonyos tekintetben kudarcra. Lelke háborog, mert a város bálványokkal van tele. Saját szemével láthatta őket, amikor bejárta szenthelyeiket. Az így szerzett tapasztalatai alapján a kiinduló pontot az aeropágusi beszédhez. Az az ismeretlen Isten, akit ő hirdet nem lakik kézzel csinált templomokban, Isten nem szűkölködik az áldozati ajándékok nélkül s ez az Isten nincs messze egyikünk-től sem. Ennek az Isten-közelségnek az ellenére is a pogányság nem elég az Istennek megkeresésére, „kitapogatására“, mint ő mondja (17, 27.). — Ami az akkori görögök számára volt Athén, azt jelentette a kínaiak számára az ő fővárosuk, Peking. Nem emlékszem most

pontos számadatokra, de abban az észak-kínai városban is sok száz pogánytemplom van, valóban telve van templomokkal, valamint a legkülönbözőbb oltárokkal. A sokak szemében idegenforgalmi vonzóerőt képviselő művészeti alkotások sokkal többek annál. A pogány lelkeség olyan erődítményének látszik, mint az athéni Aeropagus. Nem könnyű bevenni. Sokszor kísértett Pekingben is az a veszély, hogy a kínai vallások alkotásai és az általuk kitermelt kultúra szinte elvarázsolta és megbénította a tiszta Ige hirdetését. Addig sokan el mernek jutni állításaikban, hogy „minden tekintetben nagyon istenfőlőknek látnak titeket“ (17, 22.), de annyian súgiák, kiáltják a fülünkbe, hogy nem kellene azért annyira lebecsülni az ő vallásosságukat seml, hogy alig merjük tovább vinni a gondolatot, hogy Isten mostan parancsolja az embereknek, hogy megtérjenek, és hogy Isten egy napon „egy Férfiú“ által ítéli meg a föld kerekességét! Hallottam egy a mohamedánok között munkálkodó misszionáriustól is, hogy a kereszteknek nem kellene annyira lenézni őket. Mintha ők nem neveztek volna bennüket „hitetlen gyaurok“-nak. Anélkül, hogy le-kicsinyelnék másokat, feltétlenül ragaszkodunk kell a Krisztusban nyert különös kinyilatkoztatásunkhoz bírálat és gúny közepette is. — Hasonlóan Athénhez Peking is az anyagelvűség főhadiszállása, különösen a régi állami egyetem, amelynek számos professzora Európában és Amerikában szívtá tele magát a hitelenségét csak növelő filozófiai gondolkodással. Az ész okoskodók kigúnyolták Pál apostolt akkor, amikor a halottak feltámadásáról mert beszélni. Pekingben ez a gúnyolódó hang 1922-ben vett igen durva formát. Annak az évnek áprilisában tartották meg ottan a keresztyén diákszövetség világkonferenciáját, amely mélyen beleszántott a kínai intelligencia lelkiéletébe. Még a konferenciának vége sem volt, amikor megkezdtek a keresztyén ellenes istentelen mozgalom konferenciáját és amellyel kapcsolatban rútságással illették az akkor már erősödő kínai keresztyénséget. Ennek az utóbbi konferenciának főelőadója a pekingi egyetem rektorán kívül egy külföldről meghívott professzor volt. Művelt athéniak, tudós kínaiak így pendültek egy húrón akkor, amikor a tudomány, az ész szemszögéből vetették meg a Krisztust. — S mindennek ellenére némely férfiak, köztük az aeropágita Dienes is, hívének Ő benne. „Mert

meg van írva: Elvesztem a bölcsék bölcsességét és az értelmesekek értelmét elvetem. Hol a bölcs? hol az írástudó? hol a világnak vitázója? Nemde bolondsággá tette Isten e világnak bölcsességét? Mert

minekutánna nem ismerte meg a világ a bölcsesség által az Istent, tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket.“ (I. Kor. 1, 19—21.)

(Folytatjuk.)

A nagy nap.

E. Keysser, Neuendettelsau Misszió.

Ragyogó decemberi nap virradt Új-guineára. Az öröm se lehetett ragyogóbb, ami a hegyen lévő missziói állomásra várt. Célt értek, a vágynak kellett teljesülnie a tanítványok egy csoportjának megkeresztelése által. Kinél volt az öröm nagyobb? A misszionáriusnál-e, aki hónapokig tartó fáradságos előkészítés, az erdőlakók hagyományos nézeteivel való sok harc után merhetett fölvenni őket a kereszttség által az első keresztyén csoport közösségébe? Talán az idősebb keresztyéneknél, akik nyomós szavukat a mérleg serpenyőjébe vetették és egyik vagy másik pályázót visszautasították, mert élete folyása nem áll összhangban az oktatással? Nem akartak ilyen embereket maguk között. Vagy talán a keresztelendőknél, akik most szerencsésen elérték céljukat sok fáradság és gyötörődés, esőben-szélben oktatásra járás, a misszionárius és az első keresztyének sok rendreutasítása után?

A misszionáriussal felesége is osztózott az örömben. Amikor elsőzben fiatal asszonyok is csatlakoztak a keresztelésre pályázókhoz, a tanítási órákra magukkal vitték kicsi és legkisebb gyermekeiket is. A pápa asszony hová nem viszi magával gyermekeit, akármilyen korúak legyenek is? Egyszerűen minden-hová: a mezőre, munkára, az erdőbe, az istentiszteletra — tehát az oktatásra is. Az asszonyokat azonban elterelték, a férfiak bosszúsak a háborgatás miatt. A kis lázongókat tehát átadták a fehér mamának. A pihenőházak egyikében rendezték be a gyermekkertet. A kicsik gyorsan megszokták a fehér felügyeletet, hiszen játszottak velük és enni is kaptak. A fehér keresztelő ruhák is a misszionárius feleségének keze alól kerültek ki, csöndes imádsággal ő maga öltöztette föl az asszonyokat az ünnepre.

Különös öröm tette emlékezetessé ezt a keresztelőt. Az újonnan épült csarnokban tarthatták meg. Ez alkalommal még a misszionáriusok díszítették föl a helyiséget palmaágakkal és gyertyákkal. Később maguk a keresztyének vették át ezt a szép föladatot. Mindig szeretettel és izlésük irányának megfelelően vitték véghez.

Az örömmek micsoda teljességét hozza magával ez a nap! Az természetes, hogy a keresztyének zsengei valamenyien jelen vannak. A keresztelendők seregét vizsgálva vonultatják el maguk előtt, mielőtt azok bemennének az ünnepi helyiségbe. Csak akkor fogadják be az újonnan kereszteltekét kézzel az istentisztelet és a hozzá csatlakozó keresztelés szertartása véget ért. Nem öröme valamennyi résztvevő számára, ha a lélekszám növekszik?

A nap továbbhalad égi útján és beragyogja délután a közeli erdő tisztására igyekvő ünneplő gyülekezetet. Az emberek átélik, hogyan lehetnek vidámak az egymással való közösségben tánc és lakmározás nélkül. Mindez idegen volt előttük, mintaképe lett későbbi vasárnap délutánjaiknak. Az asszonyok gyermekeikkel együtt a misszionárius feleségét tartják maguk között.

A férfiak körülveszik a misszionáriust, beszélnie kell és mindenféle kérdésre válaszolnia. Aztán letelepednek a köröskörül heverő fatörzsekre. Mindenféle, számukra érthető játékokat játszanak és változatosság kedvéért énekelnek. Hiszen valamenyien olyan szívesen énekelnek. Mindenféle tudásra érdemes dolog elbeszélésénél feszülten figyelnek, mert fölébredtek és lelkük megnyílt az új élet számára. Esten azután hazamennek falujukba.

Zarándi Attila.

Kína, a rablók és istenek országa.

Irta: Johann Anstein, Basel.

Fophin.

Egy kínai tanítóval mint tolmáccsal vándoroltam Kanton tartomány messzire terjedő alföldjén. Levélbeli megbeszélés szerint a fophini misszionáriussal kellett találkoznom. Pompás menetelés esett a jólkövezett lovaglóúton, termékeny földek között. Szorgalmas parasztok művelték mélyebben fekvő rizsföldjeiket és barátságosan üdvözöltek bennünket. Vidám éneklés közben találkozunk terhet vivő asszonyokkal. Kosaraik rácsalakú rudazaton lógtak, úgy hogy a terhek egyformán osztódtak el nyolc-tíz vállra. Semmi áron sem engedték el az előjogot, hogy ezeket a terheket vihették. Mennyire szitkozódtak, amikor az autó később elvette keresetüket!

A misszionárius nemsokára lovagolt is felénk a találkozásra megbeszélte órában, hogy úgy mondjam percnyi pontossággal — Kína legbelsejében! A posta tehát megbízhatóan dolgozott, a rablóveszedelem közepette is! Néhány évvel előbb még rablók látták el a postaszolgálatot, mert akkor az egész vidék a banditák főnhatósága alatt volt. Amikor misszionáriusaink rájuk bízták az évi jelentéseket, különösen lelkiösmeretes továbbítást ígértek de azzal a kéréssel, hogy ezt Baselen illendőképpen ismerjék el. A jelentések aztán kellő időben és sértetlenül meg is érkeztek Baselbe. Az ottani missziói igazgató nem is mulasztotta el nyilvánosan elismerni a kínai rablóposta megbízhatóságát. Amikor ezt közölték a rablókkal, nagy büszkeség töltötte el őket, „arcuk ragyogott, mint a kelő nap“, mondják a kínaiak ilyen esetben. Akkor persze még nem bolsevik rablók voltak, mert azokkal nem volt lehetséges így érintkezni!

A völgy keskenyebb, a táj néptelebb lett. Sehohsem voltak barátságos tanyaák, amelyek a tartománynak lakott jeleget kölcsönöztek volna. Csak itt-ott látszott a háttérben üres, óriási, mintegy 30 méter magas épület, régiségtől fekete falakkal. Néhány keskeny, lőrészzerű ablak volt rajta, de csak a harmadik vagy negyedik emelet magasságától kezdve. Menedékházak voltak a rablóveszély idejére. Odamenuk a völgy egész lakossága, ha a rablók portyázásra indulnak a körülfekvő hegyek rejtett szakadékaiból.

Dehát hol laknak a parasztok közös-

segesen? Az egyik, mocsaras rétekkel körülvett kis dombon falakkal és tornyokkal megerősített falucska lett láthatóvá. Missziói külső állomás is volt itt, iskolával. Az akkori tanító éppen frissiben érkezett föl, miután 3 hónappal előbb régebbi állomásán ünnepelte menyegzőjét. Amikor megérkeztünk, felesége még szüleinél volt látogatóban, de minden órában várták. Még nem is látta új lakóhelyét. Mialatt evésnél róla beszéltünk, meg is érkezett. Senkit sem üdvözölt, még férjét sem! Lerakodott és bevitte az edényt a neki még teljesen ismeretlen, sötét konyhába! Mégis észre lehetett venni rajta, hogy a teljesen szokatlan környezetben kissé bizonytalanul érezte magát. Úgy tett, mintha már régen ott lett volna. Kínai szokás szerint nagy illetlenségnek számított volna, ha férfiét történetesen más emberek jelenlétében üdvözli. A keresztyének is ügyelnek a szokásokra, bár a legfonakabbja lassankint lecsiszolódik.

A fophini Istenháza derékszögben épült, tehát két szárnya van. Egyik a férfiaké, másik a nőké, úgy hogy az istentisztelet alatt mindkét rész látja a prédikáló lelkeszt, de egymást nem. Az ottani szokás kívánja így. (Hasonlóképpen van a tanulóknál Trankebarban.)

A bejárat mellett a 121. zsoltár igéi olvashatók. Ennek ott különösképpen megvan az értelme, mert a hegyeken lévő védővárak sokszor éppen nem segítettek, ha pl. valami rablóhorda előbb elfoglalta és onnét lötte a várost.

A város fölötti dombon álló pagoda se nyújthatott oltalmat. Ezeknek a tornyoknak egész Kínában az a rendeltetésük, hogy az illető vidéken tartsák az istenek áldását! Istenképek álltak egykor ezeknek az építményeknek a lépcsőzetén. Már korhadtak, de senki se javítja ki őket. Sokszor láttam düledező pagodákat. Ez a jele, hogy a pogányság Kínában is, mint máshol régen elvesztette eredeti értelmét — bár ereje és hatalma még sokáig megmarad. Az emberek legtöbbször nem értik az alakok és jelek értelmét. Meg nem értett babona tartja őket tompa fásultságban. Valóban itt az ideje, hogy az Evangélium által világosságra jussanak!

A népvallás sehohse nyomja rá a bélyegét annyira az országra, mint éppen

Kínában. Ezt segítik elő a föntemlített pagodák, az ezerszeresen kanyargó utak (hogy rossz szellemek ne hatolhassanak be a házba, ahová ezek az utak vezetnek), ferdén állított ajtók és védőfalak kívül és belül a városkapuknál, (hogy „gonosz pillantás” ne érjen a belsejébe) templomcskák a hágókön és aztán a legtermékenyebb mezők közepette is számtalan, gyakran nagyterjedelmű sírbolt.

Valóban, mintegy más világból csendül a kis harang szava az egyik missziói kápolna tornyából. Fölfelé mutat és harangja hívogat a fölülről származó örvendetes üzenet meghallgatására. Ez a hívás tényleg más világból jön, de ennek a világnak van szüksége rá és ezért meg is kell hallania a misszió Urának hívó szavát!

Fordította: Zarándi Attila.

H I R E K.

Egyetemes imahét. Mindazokkal, akik 1942-ben az évkezdő egyetemes imahetet megtartották, közöljük, hogy az erről befolyt perselypénzek a következő összegeket mutatták: református gyülekezetek 473.84 P, evangélikus gyülekezetek 143.53 P, kisebb felekezetek gyülekezetei 99.78 P, egyesületi összejöveleik 70.85 P, felekezetközi összejöveleik 201.98 P, összesen 989.98 P. Ennek az összegnek egy igen nagy részét felémésztette az imaheti felszólamlásoknak 5000 példányban való kinyomtatása és szétküldése. A megmaradó összeget a Magyar Evangéliumi Szövetség munkájának felekezetközi protestáns érdeket szolgáló éra céljaira használtuk fel. — December elején szétküldjük az 1943. évi imahét programját. Már most nagyon kérjük az egyházak és egyesületek vezetőit, hogy a január 3-tól 9-ig terjedő héten az imaheti összejöveleik számára szíveskedjenek az időt szabadon tartani. Nem csak öt földrész tapasztalatai mutatják azt, hogy az évnék ilyen imáságos megkezdését Isten gazdagon megáldja, hanem a magyarországi összejöveleik beszámolóí is sokszor megható módon tesznek erről bizonyosságot. A Magyar Evangéliumi Szövetség címe: Budapest, VI., Andrásy-út 83. fsz. 2.

A Misszióegyesület közgyűlése. Egyesületünk dr. Molnár Gyula és Németh Károly elnökle mellett november 17-én tartotta jól látogatott közgyűlését Budapesten a Deákteri templom sekrestyéjében. Az elnökség melegen üdvözölte Saarisalo finn egyetemi tanárt, aki Magyarországon tartózkodva közgyűlésünkön is megjelent. A titkár jelentése után Rimár Jenő pénztáros jelentette, hogy a bevétel 1942-ben eddig 15.000 P, a vagyona 14.757 P. Drenyovszky János, a kiadóhivatal vezetője jelentette, hogy a lap bevétele 3369 P, vagyona 124 P.

Antal Károly ellenőr a számadást átvizsgálta. Szelényi Károly az iratterjesztésről tett jelentést; a bevétel 1229 P. A fiókegyesületekből a következő jelentések érkeztek: Mátis István jelentette, hogy minden pénteken imaórát, vasárnaponként evangélizációt tartanak a felsőszeli egyesületben; bevételük 1400 P; családi áhitatokat is tartanak; a tagok száma gyarapodott; Csepregi Béla evangélizált; Mátis István evangélizálást kér. — A győri fiókegyesületről Szabó József jelentette, hogy az egyesület a szokott keretek között működik; missziói ünnepélyt rendezett; a tagok száma 206; 300 pengőt küldtek a Misszióegyesületnek. — Kiskőrösön lelkészváltozás van, Kiss György már el távozott, az új lelkész még nincsen ott. — Nyiregyházáról dr. Margócsy Emil világi elnök tett jelentést; az egyesületnek 110 tagja van. Rendeznek ünnepélyeket; ezeken a középiskolások adják a programot. Az egyesület nagyon szeretné, ha Egyesületünk tudna Budapesten székhatást szerezni. Dr. Margócsy Emil a nyiregyházi egyesület nevében szeretettel meghívta az Egyesületet, hogy a tavasszal közgyűlést és konferenciáját Nyiregyházán tartsa; a közgyűlés a meghívást köszönettel elfogadta. — Szarvasi fiókegyesületünkéről Kello Gusztáv esperes-elnök számolt be; az egyesületnek 174 tagja van; bevétele 822 P; a Gyermekszövetség bevétele 72 P; megtartotta az egyesület az év elején az imahetet. Áldozcsütörtökön missziói istentisztelet volt; van imaközösségük. Elnök Kiss György lett. Megalakult Szarvason a népfőiskola, amely kéri a Misszióegyesület támogatását. — A székesfehérvári egyesületnek Antal Károly jelentése szerint 29 tagja van; bevétele 357 P, kiadása 233 P; vagyona 1941. év végén 502 P. Hetenként csütörtökön este tart bibliáórát.

Vendégeldadót kér. — A közgyűlés az orosházi népfőiskolának 2000 P kölcsönt szavazott meg házvételre, törvényes kamat mellett. — A nagytarcsai és az orosházi népfőiskolák jelentését lapunkban már ismertettük. Nagytarcsán Szenczy-Sztehlo Gábor lelkész más beosztást kapott, eltávozik a gyülekezetből, egyelőre azonban, mivel a népfőiskola vezetője, Darnai Ferenc, katonai szolgálatban áll, a népfőiskolát Szenczy-Sztehlo vezeti. Az orosházi népfőiskola vezetője Kajos János. — Az alapszabályokon a közgyűlés két módosítást határozott el: belekerül az alapszabályokba, hogy az Egyesület székhelye Budapest; a fiókegyesületek pedig a misszióegyesületi tanácsban egy-egy általuk delegált taggal lesznek képviselve.

Lelkészeiktatások. Túrmezei Sándor esperes, a tiszai egyházkerületi gyermekszövetségek vezetője, egyesületünk tanácsának tagja, november 22-én; ifj. Rimár Jenő, egyesületünk pénztárosának fia, november 15-én iktattatott be a nagyváradi, illetve a nagykarolyi egyházközség lelkészi tisztségébe. Mindkét testvérünk életére, munkájára Isten áldását és kegyelmét kérjük új szolgálatkörüiben.

A Magyar Biblia Társulat Borsay László ref. lelkész missziói lelkészévé választotta. — A Társulatnak a nyári Nemzetközi Vásáron külön sátora volt; eladott 2090 db Bibliát, 6996 db bibliai mondásos lapot, jelzőt, szalagot és 418 db faliképet; a vásárt látogató sebesült katonák között szétosztotta az Evangéliumi Szövetség által juttatott 1000 db evangéliumot; a vakok Bibliájára kitett perselybe 100 P adomány gyűlt össze. — Az Evangélikus Egyházegyetem 200 P alapító tagdíj lerovásával belépett a Társulat tagjai közé. — A Társulat katonáknak és tanulóknak kedvezményes áron ad Bibliát. — A tagok száma 1700-on felül van; szeptember elején 1560 tagja volt, ezek megajánlásának összege 13.984 P.

Levelekből. Néhány mondatot külföldünk itt levelekből, amelyek Egyesületünk vezetőségéhez érkeztek. Reméljük, hogy a levelek írói, akik nem tudták, hogy levelükből egyet-mást közlésszűnk, nem haragudnak meg érte. A levélírók nevét nem írjuk ki.

Az egyik levélben ezeket olvashatjuk: „Nem feledkeztem meg a misszióról. De

hogy mi lesz velem, azt csak az Isten tudja. Annyit már megmutatott, hogy diakonisszának kell lennem... Ma már szüleim is látják, hogy Isten kicsi koromtól kezdve erre a hivatásra nevelt, az Ő akarata az, hogy diakonissza legyek... Soha nincs egy fillérem sem, ... azért, mert mind egy perselybe teszem a misszióknak. Hogy Istennek később mi lesz velem a célja, nem tudom, csak annyit írhatok, ha Ő küld, készséggel és nagy-nagy örömmel megyek mindig. Talán majd mint diakonissza. Ma még áldott keze sok mindent eltakar, egy-egy lépést mutat mindig csak, de ugye azoknak, akik Néki igazán akarnak szolgálni és engedelmeskedni, az is elég?”

Egy másik levélből: „Kint idegenben egy ideig teljesen egyedül, Enekeskönyvünkből és D. Kapi Béla „Békesség” c. imakönyvből tanítgattam magamat a legnagyobb boldogságra, az Úr Jézus féltelmére. Igyekeztem tanítása szerint élni. Ez időben megismerkedtem igen vallásos, mély hitű emberekkel. Kaptam Bibliát, résztvettem bibliáórákon. X híres templomainak híres lelkészeit hallgattam. A jó Isten mindenütt s mindenkor a lelket kereste. Az öröm és boldogság miatt nem emlékszem többé szenvedésre... Ha a jó Isten megengedi, hogy hivatalosan is az Úr Jézus munkása lehetek, szolgálhatok a misszióban, először szeretnék hazámban dolgozni s mikor lehetséges lesz kimenni a hinduk közé.”

Egy harmadik levélből: „A misszió tüze, az Isteni elhívás érzése ég bennem most is úgy, mint máskor. Nem tudta és nem is tudja azt kioltani belőlem semmi sem. Sőt ha talán erőszakkal akarnák kirabolni a lelkemből, annál inkább megtüzesedem, annál több erőm volna annak védelmére és megmentésére. Nem tudom elfelejteni a missziót! Ha mindent elfelejtenék, ezt azonban soha és semmi esetre sem tudnám elfelejteni. Es hogy mégis elhallgattam, annak az az oka, hogy most katonai szolgálatot teljesítek... Tavasz óta szabadidőm javát az orosz nyelv tanulására fordítom. Hála Isten elég szépen is haladtam benne... Missziói szándékaimról nem mondtam le és feltétlen Isten munkása akarok lenni a misszió munkamezején. Bármikor és bárholyan teljesen az Övé akarok lenni, és senki másnak, csak neki szolgálni.”

Kimutatás

a Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1942. október 23-tól november 22-ig beérkezett pénzekről:

Tagdíjak 1940—42-re: Tóth Károly Makó 3 (3), Moravcsik Sándor Diósgyőr (1) P.

1941-re: özv. Winter Adámné Mezőberény 1 P.

1941—42-re: Budapestről: György Hugó 6 (2), özv. Horváth Arpádne 6 (2), Sztehó Gábor 6 (2), Lipták Gaborné Szeged 6, dr. Sonnenwed Frigyesné Beregtompaháza 2 (2), Bárány László Papa 6 (2), Maczák György Nagybáthony 6 (2), Terciendre Rozsnyó 6 (2), Toth Lenke Orosháza 2 (2), Balogh Pál Siklós 6 (2), Alföldi János Hajmáskér 2 (2), Haluska Rózsa Rozsnyó 2.10 (2), Kriszt Péter Tiszaföldvár 6 (2) P.

1942-re: Budapestről: Dr. Máty Zoltán 3 (1), Hüttl Armin 3 (1), Görög Tihamérné 1 (1), Plachy Gyuláné 1 (1), Szép Sándorné 1 (1), Falb András 3, Tomcsányi Géza 3 (1), Mohr Henrik 3 (1), v. Körmöczy Ottó 3 (1), dr. Scholtz Oszkár 3 (1), Kovács Ferencné 1 (1), özv. Szántó Róbertné 1 (1), Scholz László 1 (1), dr. Rásó Lajos 2, özv. Gitting Edéné 3, — Orosházáról: Soós Lajosné 1 (1), Soós Lenke 1 (1), Frenyó László 1 (1), özv. Szemenyev Bálintné 1 (1), özv. Elías Istvánné 1 (1), Kertai Mária 1 (1), özv. Lang Györgyné 1 (1), özv. Brehovszky Istvánc 1 (1), özv. Czinokszky Pálné 1 (1), János Bertalan Mezőhegyes 3 (1), Lomniczy Géza Sopron 3 (1), Drenyovszky János Kispeszt 3, özv. dr. Tóth Miklósné Alsóöd 1, Mohr Gedeon Kassa 1 (1), Molitörisz János Celdömök 3 (1), Varga Ferenc Csorna 1 (1), Kőrösi Józsefné Felsőgalla 1 (1), Cséry Lajos Dombóvár 3 (1), Kósa Pál Rákospesztúr 3 (1), Németh Sándor Ostfayasszonyfa 1 (1), Piri Károly Szend 4 (1), — Uraútfaludról: Rónay B. Gyula 1 (1), Bácsy Sándor Papa 3 (1), Erdős János Magyaróvár 3, — Sopronból: Evang. Tanítóképző Ism. Egyesülete 3 (1), dr. Deák János 3 (1), dr. báró Podmaniczky Pál 3 (1), D. dr. Pröhlé Károly 3 (1), Rédey Károly Nagykároly 3 (1), Bödcsé Károly Súr 3 (1), Büky Jenő Mekényes 3 (1), dr. Csengődy Lajos Salgótarján 1 (1), özv. Kővágó Istvánné Cegléd 1 (1), Csákok Gyula Kisvörda 3 (1), Homola Nővérek Kassa 6 (4), — Agfalváról: Beyer Pál 3 (1), Evang. egyház 3 (1), dr. Balogh István Bakonybathely 1 (1), Király Gizella Kisfalud 1 (1), Kakas József Dabrony 1 (1), — Mezőberényből: Bispuz Ferenc 3 (1), II. ker. ev. egyház 3 (1), Podhradzsky János 3 (1), Gerencsér Zsigmond Mörichida 3 (1), v. Baráth Károly Rimaszombat 3 (1), Fábian Inre Sárszentlőrinc 3 (1), Kápoly Elemérné Szentgöthárd 1 (1), dr. Marsall Ferenc Békés 3 (1), — Hartáról: Palotai Gyula 1 (1), Evang. egyház 1 (1), — Stadtrucker Gyula Dunaszerdahely 3 (1), Nitschinger János Sopron 3 (1), — Mezőhegyesről: Bolla Pál 3 (1), Bolla Pálné 3 (1), Faragó Róza Léva 3, Solymár András Komádi 3 (1), Schrantz György Szentes 1 (1), Gerhát Sándor Galgaguta 3 (1), dr. Bertha Benő Sárvár 3 (1), v. Berkényi Eszény 3 (1), Sikos Kálmán Kispéc 1 (1), Glatz József Rákosszentmihály 3 (1), Sopronbálfalvai Egyház 3 (1), Brenn Zoltán Zalaegerszeg 3 (1), Túrmezei János Gércse 3 (1), Nagy István Alsóság 1 (1), Mayer Pál Bonyhád 1 (1), Budafokról: Evang. egyház 1 (1), Evang. Nőegylet 1 (1), Nyírő József Szentgöthárd 3 (1), Hári Józsefné Gyopárhalma 1 (1), Horváth Lajos Gyékényes 3 (1), Borsos Józsefné Mezőnagymihály 3 (1), Weltler Odón Rajka 3 (1), Evang. egyház Veszprém 1 (1), — Diósgyőről: Moravcsik Sándor 3 (1), Evang. egyház 1 (1), — Nagyrévéről: dr. Konczek Károly 3 (1), dr. Konczek Károlyné 3 (1), Foltin Brunó Bonyhád 3 (1), Kriska Irén Tótkeresztúr 3 (1), Sziklai Vendelné 3, Dobos Alajosné Kispeszt 1, Horváth Józsefné Perces 1, Starke Sámuel Petróc 3 (1), Solti Károly Cinkota 3 (1) P.

1942—43-ra: Budapestről: Csepregi Béla 6 (2),

Medgyaszay Piroska 3 (1), Benyó Vilmos 6 (2), Rendes Andor Cegléd 2 (2), Bánki Horváth Györgyné 2 (2), Mihalovics Samu Bér 4 (1) P.

1943-ra: Marczin Andrásné Csorvás 1 (1) P.
Offertorium: Budapest Üllői-u. külm. óra 6, Mezőtúr 11, Kispeszt 73 P.

Adományok: Budapestéről: Csepregi Béla 2, Benyó Vilmos 2, dr. Kásó Lajos 1, Radocsy Jenőné 5, Magyar Evangélikus Szövetség 10, Kővágó Istvánné Cegléd 0.50, Beyer Pál Agfalva 1, Hartáról: Palotai Gyula 1, Ev. egyház 1, Schrantz György Szentes 1, Gerhát Sándor Galgaguta 1, Csillaghegyi egyház 4, Laukó Pálné Soltvadkert 1, Kispesztől: Dobos Alajosné 4, Domokos Andrásné 3, Szalay Miklósné Papa 0.50, Nagy István Alsóság 1, Balogh Pál Siklós 1 P.

Perselygyűjtés: Mezőhegyesről: Kocsis Istvánné 6.70, Mészáros Pálné 16.52, Fodor Vincéné 5, Kovács Ilonka 3, Liptai Pálné 5.91, Joó Istvánné 2.70, Donczkai Józsefné 3.80, Bagolyirtás diákjai Glatz József útján 18.32, Gécseről: Horváth Gyuláné 0.84, Cizmizsina Lajosné 0.80, Balogh Sándorné 0.60, Livay Józsefné 2.57, Szalay György 0.92, Szöke Gyuláné 2.07, Böröcz Ferencné 0.84, Nagy Márta 0.53, Szalai Ferenc 0.14, Máté János 1.51, Varju János 0.16, Cseledei Sándor 2.51, Erős Gizi 0.84, Göcze Zsigmond 2.64, Mesterházy Károly 0.49, Erős János 2.76, Prépóst Gyuláné 1, Máthé Géza 1.63, Szabó Sámuel 1.48, Polgár Józsefné 4.12, Sebestyén Gyuláné 1.60, Skriba Kálmán 0.54, Lengyel István 5, Gombós Róza 3, v. Balogh József 1. 13, Boros Lajos 0.24, Prépóst Lajosné 0.19, Szabó Lajos 0.89, Seregély Sándor 0.51, Cseszko József 0.69, Pécz Márton 0.78, Balázs Lajos 0.34, Szabó Lajos 0.97, Dann Gyula 1.51, Bolla János 1.35, Bolla Sámuel 1.50, Kutassy Gergely 2.50, Somogyi József 0.70, Marazzi Gyula 1.20, Szöke Sándor 0.40, Csajbók Amália 4.32, Túrmezei Eva 0.86, Szabó Jánosné 0.28, Odor Sándorné 0.18, Gerstenbrein Andrásné 8.89, Lakos Györgyné 1.36, Németh Jánosné 1.50, Lelkészi hivatal 4.82, IV—VI. oszt. tan. 3.20, Vásárosmiskai iskola 0.76. Nyiregyháza evang. egyház 7.68 P.

Gyermekszünetek: Gyűjtés: Kisterenye 7.78, Nyiregyháza 11. Bélyegért: Mezőhegyes 9.34, Mészlen-Acsád 20, Budapest-Deáktér 64.90, Diósgyőrvásvár 6 P.

Kunok Jenő missziójára: Budapestlől: Ostya Ferenc 200, Sunyovszky Etelka 1, Pataky Vilma 2, özv. Vásárhelyi Dezsőné 3, Málusz Tibor Kispeszt 5, Király Gizella Kisfalud 1, Papáról: özv. Tóth Gyuláné 2, Bárány László tanítványai 6.20, Bánki Horváth Györgyné Orosháza 4, Mihalovics Samu Bér 5, Sággy Jenő Balatonszárszó 2, Botyánszky János Szolnok 2, Zalán Frigyes Aszód 5, Grabner János Alsószőlők 3, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, „Atom” Mezőnagymihály 8, Weltler Odón Rajka 6, Szarvasi Fiokegylet 50, Molnár Gyula Bakonybathely 5 P.

Lipcei misszióra: Rajkai egyház 12.48 P.

Rokonnépek missziójára: Péteri Margit Léva 1.50, Sággy Jenő B.-szárszó 2, Solti Károly 2 P.

Cél megjelölése nélkül: Marosi Mihály Súr 2, Kovács Sárika Újmalomsok 2.50 P.

Használt bélyegét küldtek: Zászkaliczy Pál Fót, Jónás András Cseppe.

Ujjonnan belépett tagok: ifj. Szücs Ferenc Budapest, Lévai Evang. Nőegylet.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!
Budapest, 1942. évi november hó 22-én.

Csekk számla: 16.188.

Rimár Jenő
pénztáros
VI., Főti-út 22.